

Radikaalin islamin sota kristinuskoa vastaan, Michael Coren, Perussanoma 2015

Minun omia ajatuksia sisältyy kirjan esittelyyn. Otteet eivät myöskään saata edustaa kirjan kokonaisuutta. Lukiessani kirjaa, kävin monia erilaisia keskusteluja samanaikaisesti; eli kokonaiskäsitys kirjasta hukkui jotenkin tämän hetken teemoihin. En tiedä, oliko se hyvä vai huono asia.

Taustaa:

”Ennen kuin tarkastelemme sitä, miten islam ja monet sen kannattajista kohtelevat kristittyjä islamilaisessa maailmassa, meidän on käsiteltävä joitakin perustavia ja olennaisen tärkeitä kysymyksiä, jotka koskevat islaminuskon tosiasiallisia oppeja. Mitä islam ja Koraani opettavat kristityistä?”

Toimivatko ne muslimit, jotka ovat kristittyjä kohtaan suvaitsemattomia ja väkivaltaisia, uskoaan vastaan – vai nimenomaan sen mukaan? Onko totta, ettei tämä ilmiö liity lainkaan itse islamiin, vaan että sen taustana ovat historia, geopolitiikka ja erilaiset kansalliset vapaustaistelut? Vastauksia on etsittävä luonnollisesti ensiksi itse Koraanista, koska juuri siihen myös muslimit vetoavat. Sen tekstiä on myös lainattava melko laajasti kahdesta syystä: siksi, että sen sisällön yhtenäisyys säilytetään, ja siksi, että voidaan osoittaa, mitä siinä todella sanotaan, ja välttää irrallisuuden tai yksipuolisuuden vaikutelma.

Kysymykseen siitä, mitä Koraani sisältää, liittyy varsin paljon hämmennystä, tahallista sekaannusta ja jopa propagandaa. Ei-muslimit saavat usein kuulla, etteivät he ymmärrä Koraania. Näin sanovat jopa sellaiset muslimit – he muodostavat islamilaisen maailman sisällä suuren enemmistön – jotka eivät osaa puhua eivätkä lukea arabiaa, Koraanin kieltä. Monet arabit, joiden kotikieli on arabia, eivät osaa lukea sitä. Esimerkiksi egyptiläisistä yli neljännes ja syyrialaisista yli 20 prosenttia on lukutaidottomia. Ei-arabiankielisessä mutta islaminuskoisessa Pakistanissa lukutaidottomia on yli 40 prosenttia ja Afganistanissa yli 70 prosenttia. On siis miljoonia muslimeja, jotka lukevat ja tulkitsevat pyhää kirjaansa toisten välityksellä. Tämä johtaa lukemattomiin ongelmiin ja vaaroihin.” (s.21)

Lukutaidottomuuden ongelma:

Syyrialaisista yli 20% ja Afganilaisista yli 70% on lukutaidottomia. On miljoonia muslimeja, jotka tulkitsevat Koraania ainoastaan toisten välityksellä. Tämä osaltaan johtaa lukemattomiin ongelmiin ja vaaroihin.

Mielestäni vaarat ilmenevät suurina, kun muslimimaista tulevat turvapaikanhakijat joutuvat ennemmin tai myöhemmin täsmentämään omaa kantaansa islamiin. Fundamentalistiset tahot ovat motivoituneita ja omasta mielestään heillä vain on lupa opettaa ”oikeaa” islamia. Sen he tekevät sekä riitaisan opin (sunnit/shiiat), että yhteiskunnan näkökulmasta (sharia-laki, islamilainen valtio ym.). Samoin muslimiyhteisöt kutsuvat usein puhujiksi radikaali-islamisteja. Kyse ei ole missään tapauksessa vain siitä, miten saamme perille lukutaidottomille maahan tulijoille oman kulttuurimme sääntöjä.

Ketkä ovat oikeita muslimeja?

Kirjassa kerrottiin Egyptin kristittyjen vaikeista oloista. Nyt esitetään kysymys: ”Ovatko todellisia uskovia maltilliset muslimit, vai ovatko nimenomaan fundamentalistit ymmärtäneet islamin sanoman oikein?

”Ovatko todellisia uskovia toisin sanoen maltilliset muslimit, vai ovatko nimenomaan fundamentalistit ymmärtäneet islamin oikein?

El Shafien mukaan kyse on molemmista . ”Vaino sisältyy uskontoon itseensä, jos katsotaan 5. Suuran jakeita 57 ja 60, myös saman suuran jakeita 51, ja 9. suuran jakeita 29, joissa Koraani puhuu selvästi ´Kirjan kansaa´ eli kristittyjä ja juutalaisia vastaan. Tämä ei kuitenkaan merkitse sitä, että kaikki muslimit kulkevat tappamassa kristittyjä. Juuri nyt näemme, että ne, jotka ovat uskonnollisesti sitoutuneempia, noudattavat Koraanin määräyksiä todennäköisemmin kirjaimellisesti. ´Maltillisten´ ja ´sekulaarien´ muslimien asenteet ja teot saattavat sen sijaan vaihdella jonkinlaisesta suvaitsevaisuudesta ei-muslimeja kohtaan tietynasteiseen yleistettyyn kiihkoiluun ja suvaitsemattomuuteen.

Tämä näkyy kaikkialla: ihmisten asenteissa kaduilla ja muslimimaiden kulttuuriin liittyvässä laajemmassa ajattelutavassa. Esimerkiksi joissakin osissa Egyptiä ja Pakistania jos kristitty juo muslimin lasista, muslimi rikkoo lasin, koska kristittyjä pidetään ´likaisina´, eikä muslimi voi siksi enää käyttää lasia. Pääasiallinen ongelma, jonka islam nykyään uskontona kohtaa, ei ole ääri-islamilaisuuden nousu vaan maltillisten muslimien vaikeneminen, joka tekee heistä osallisia äärimuslimien rikoksiin.”(s.87)

Egyptin tilanteesta:

Egypti on ollut kristittyjen avain arabimaailmaan. Kristityt ovat ehkä lähitulevaisuudessa vain nöyryytetty vähemmistä myös Egyptissä kuten kaikkialla muuallakin arabimaailmassa.

”Isä Zakaria Boutros, joka mainittiin johdannossa, on vakuuttunut siitä, että ongelma on teologiassa, ei niinkään sen soveltamisessa. ´Islamia voi pyytää mukautumaan nykyaikaan, sitä voi

vaatia noudattamaan ihmisoikeuksia ja nykyaikaisia arvoja, sitä voi viekoitella lännen ja liberalismiin houkutuksilla, mutta näillä on vain lyhytaikainen vaikutus. Turkki kulki jonkin aikaa maltillisempaan suuntaan, jopa oma maani Egypti muuttui Nasserin kaltaisen nationalistisen johtajan aikana, kun meille kerrottiin, että yhteinen vihollisemme oli Israel, mutta kaikki tämä oli pelkkää silmänlumetta. Islam tulee aina uudelleen esiin raoista, joita syntyy aina. Tässä on kyse uskonnosta, oikeudellisesta järjestelmästä ja ideologiasta, jonka sotilaallinen voima alkoi pienestä ratsuväestä erämaassa ja jonka onnistui valloittaa puoli maailmaa ja myös pitää tuon puolen maailman hallinta käsissään. Muistakaa, ettei tilanne ole paranemassa, vaan pahenemassa.'

Egypti on kristittyjen avain arabimaailmaan. Maassa tulee aina olemaan kristittyjä, mutta jos maastamuutto jatkuu eikä vaino lopu – eikä sen loppumisesta ole näkyvissä minkäänlaisia merkkejä – kristittyjen lukumäärä laskee lähelle sitä, mitä se on muissa arabimaissa. Silloin kristityt ovat tuskin muuta kuin nöyryytetty vähemmistö, jolla ei ole arabimaailman mahtavimmassa maassa mitään vaikutusta eikä sananvaltaa. Jos Egyptin kristillisuus kuivuu pieneksi noroksi, muun Lähi-Idän kristityt häviävät näkyvistä käytännössä kokonaan. Puhdistus on silloin suoritettu loppuun.” (sivut 87-88)

Pakistanin tilanteesta:

Pakistan perustettiin 1947. Se muodostettiin riippumattomaksi hindulaisesta Intiasta, muslimivaltioksi. Maassa oli tuolloin 1800-luvun lähetystyön tuloksena kristittyä väestöä. Kristityt voitiin jakaa a) punjabilaisiin, b) goalaisiin, c) valkoihoisiin anglointialaisiin. Viime mainittu ryhmä on muuttanut Australiaan, goalaiset jokseenkin kaikki muuttivat Kanadaan, Australiaan ja Yhdysvaltoihin. Maahan ovat jääneet punjabilaiset tummaihoiset anglikaanit, jotka joutuvat nyt kohtaamaan ääri-islamilaisuuden hirmuteot. He elävät myös täysin syrjittyinä ja halveksittuina muslimiväestön taholta.

Nigerian tilanteesta:

Nigeriassa saattaa olla jopa enemmistö kristityillä. 1990-luvulta lähtien on maan pohjoisosassa esiintynyt laajalti ääri-islamilaisten hyökkäyksiä kaikkia kristittyjen ryhmiä vastaan. Kuolonuhreja on useita tuhansia. Syynä on se, että kahdentoista osavaltion on sallittu noudattaa sharia-lakia 1999-2012. Boko Haram on yksi ääri-islamistijärjestöistä. Huomioitavaa on, että Nigeria sai runsaasti kehitysapua vuosina 2005-2006, vaikka se oli tosin lähinnä velkahelpotuksia OECD maista. Länsimainen lehdistö ei juuri tiedotuksissaan suoraan maininnut, että väkivaltaisuuksien olivat islamistien hyökkäyksiä kristittyjä vastaan. Kuitenkin tämän olisi luullut olevan kaikkien tiedossa. Nigeria on öljymaa. Olisi luullut olevan keskustelua kehitysavusta, sen perille menosta ja tarpeesta.

”Egyptistä, Syyriasta, Irakista ja Iranista poiketen Nigeria on puoliksi kristitty maa, ja kristityn väestön osuus saattaa olla jopa 54 prosenttia. Maan etelä- ja keskiosien asukkaat ovat pääasiassa kristittyjä, ja kristittyjen kokonaismäärä Nigeriassa nousee 85 miljoonaan, mikä tekee siitä lukumääräisesti yhden Afrikan kristityimmistä maista. Prosentuaalisesti maanosan kristityin maa on sen sijaan Angola. Nigeriassa on noin 19 miljoonaa katolista, 17 miljoonaa anglikaanista ja neljä miljoonaa presbyteeriä. Maassa on myös Nigerian kansallinen kirkko, mormoneita, noin kuusi miljoonaa baptistia sekä Jehovan todistajia, helluntailaisia ja muihin kirkkoihin kuuluvia. 1990-luvun lopulta saakka maan pohjoisosassa on esiintynyt laajalti ääri-islamilaisten hyökkäyksiä

kaikkia näitä ryhmiä vastaan. Pelkästään vuoden 2014 kolmen ensimmäisen kuukauden aikana kuoli yli 1500 ihmistä; vuosina 2010-2013 surmattiin lähes neljä tuhatta ihmistä.

Tämä terrorikampanja tunnetaan Nigerian islamistisen kapinan tai sharia-konfliktin nimellä, ja se sai alkunsa siitä, että vaikka Nigerian perustuslaki on sekulaari ja kirkko ja valtio tai moskeija on periaatteessa erotettu toisistaan, kahdentoista eri osavaltion sallittiin soveltaa sharia-lakia vuosina 1999-2012. Yhdeksässä valtiossa – Zamfarassa, Kanossa, Sokotossa, Katsinassa, Bauchissa, Bornossa, Jigawassa, Kebbissä ja Yobessa – sharia-laki oli voimassa kaikkialla, kolmessa Kadunassa, Nigerissä ja Gombessa – sitä sovellettiin osassa valtiota. Tämä aiheutti erimielisyyksiä kristittyjen ja muslimien välillä, mikä puolestaan johti järjestäytyneeseen ja äärimmäisen väkivaltaiseen kampanjaan, jonka kärjessä oli ääri-islamilainen Boko Haram –ryhmä. Nimi tarkoittaa 'länsimainen koulutus on syntiä', mutta ryhmän virallinen nimi on 'Perinteitä kannattavan kansan kokous proselytismin ja pyhän sodan puolesta'. Boko Haram on enimmäkseen, mutta ei missään tapauksessa kokonaan, vastuussa kristittyihin kohdistuneesta väkivallasta, jota on jatkunut yli viidentoista vuoden ajan." (sivut 136-137)

Iranin tilanteesta:

IRAN on maailman ainoa merkittävä shiialainen muslimivaltio. Kristittyjä maassa on vain noin 250 000, joista noin puolet asuu Teheranissa. Kristityt perhekunnat ja suvut saavat ilmeisesti harjoittaa melko vapaasti uskoaan, kunhan eivät sitä pidä esillä, tai kunhan noudattavat islamilaisen tasavallan lakeja. Nämä lait eivät ole siis sitä mihin me olemme tottuneet. Islamin uskosta luopumisesta saatetaan tuomita jopa kuolemaan. Viimeisin länsimaissakin suuren julkisuuden saanut Youcef Nadarkhani vapautettiin 2011. Hänet oli tuomittu kuolemaan 2006 "kristinuskon harjoittamisesta Iranissa". Häntä vaadittiin julkisesti luopumaan uskostaan, tai muuten seuraisi teloitus. Kansainvälinen julkisuus pelasti hänet. Islamin poliittisen järjestelmän arvostelu ja islamista luopuminen ovat ilmeisesti ne syyt, joiden perusteella ihmisiä yhä vangitaan, emmekä oikein tiedä heidän kohtaloistaan. Saksaan on eniten muuttanut siirtolaisia/pakolaisia nyt viime aikoina. Heitä on joitain tuhansia, 2012 oli jo lähes 4500. Tänä vuonna 2015 on tullut paljon lisää. Kristinuskoon kääntymistä islamista jotkut pitävät uhkana vielä länsimaihin tulonkin jälkeen. Toivoisin, että vakava uhka voisi olla ohi esimerkiksi Saksaan tai Suomeen tulon jälkeen. Kuitenkin monella on sukulaisia lähtömaassa ja huoli myös heidän kohtalostaan.

Miksi maailma ei reagoi:

Maailmassa on 200-300 miljoonaa vainottua kristittyä. Pastori El Shaffien ajatuksia siitä, miksi länsimaat eivät reagoi tähän.

"Lännen pitäisi tehdä enemmän, mutta se ei tee sitä lähinnä kolmesta pääasiallisesta syystä: ensinnäkin, on olemassa ilmiö "mukavuusalue vastaan epä-mukavuusalue". Ajatellaan, että koska tapahtumat ovat kaukana, ne eivät koske meitä – ihmiset ovat tietämättömiä ja välittävät vain omasta elämästään ja siitä, mistä he saavat heti hyötyä.

Sitten on se ongelma, että taloudellisia tekijöitä pidetään tärkeämpinä kuin ihmisoikeuksia: Kiina ja Saudi-Arabia ovat selviä esimerkkejä siitä, kuinka taloudelliset seikat voivat vaikuttaa länsimaiden ihmisoikeuspolitiikkaan ja vaarantaa sen.

Lopuksi on myös poliittisen korrektiuden ongelma ja halu saada muslimien ääniä. Tätä edistää osaltaan väärä sekulaari humanistinen syyllisyys ja kristittyjen vastainen asenne, jonka mukaan kristityt ansaitsevat kärsimyksensä. Tämä näkyy siinä, kuinka valmis länsi on puhumaan minkä tahansa muun vainotun vähemmistön puolesta Falun Gongista Dalai Lamaan ja Tiibetin buddhalaisiin ja bahailaisiin. Huomiota herättää se, että kristittyjen vainoista vaietaan, vaikka ne muodostavat ylivoimaisesti vainotuimman yksittäisen ryhmän maailmassa nykyään. Muutamat henkilöt pyrkivät tuomaan näitä ongelmia esiin, ja arvostamme heidän ponnistuksiaan, mutta se, mitä he tekevät, ei ole läheskään tarpeeksi.” (s.173)

Ceta Lehtniemi